

Det må have været, mens hr. Jan Køpke Christensen var i fuld fart på vej fra sit kontor og herved i Folketingssalen, jeg sagde det, for ellers kunne han ikke have stillet det sidste spørgsmål.

Sonja Albrink (CD):

Lad mig starte med at sige, at CD er tilfreds med de lovforslag, der ligger. CD støtter jo Schengenarbejdet og dermed også forslagene. CD's stilling til Schengenarbejdet har vi jo diskuteret adskillige gange, og jeg mener derfor ikke, at jeg nødvendigvis i dag behøver at gentage, hvad der er blevet sagt.

Vi er tilfredse med de arbejdsinstrumenter, som ligger i forslagene, og alt i alt kan CD give sin fulde støtte.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der skal ikke herske tvivl om, at Dansk Folkeparti er modstander af de to lovforslag, vi har til behandling her i dag om Schengenkonventionen, Schengensamarbejdet.

Det er vi af en lang række årsager, bl.a. at der for os ikke er tvivl om, at Schengenkonventionen er en del af noget meget større – en del af tanken om at gøre EU til et samlet land med delstater, hvor Danmark er én delstat i lighed med andre. Det er målet, og det tager man skridtene hen imod ét for ét, og det virker egentlig – også når man hører den diskussion eller mangel på diskussion, vi har haft her i dag – på mange måder, som om målet helliger midlet.

Det er egentlig ligeegyldigt, hvilke argumenter der bliver oprullet her fra talerstolen fra flere ordførere, så skal vi den bestemte vej. Og målet her i Schengenaftalen er jo så, at grænsekontrollen skal stå for fald.

Det er ulogisk for tilhængerne af EU-konstruktionen, at vi skal have sådan noget snærende, som at vi kan risikere at skulle vise vores pas, hvis vi skal passere grænserne. Det er ulogisk, når man har ét land, at man så skal vise pas, når man rejser mellem delstaterne. Det virker jo egentlig logisk nok ud fra den tankegang, men det virker bestemt ikke logisk ud fra så mange andre tankegange og specielt ikke tankegangen om, at vi skal bevare Danmark som et nationalt, suverænt land, som selv bestemmer, og hvor danskerne er herre i eget hus.

Målet her er altså ingen grænsekontrol ved selve grænsen, og det ved fadderne til Schengenkonventionen jo godt i særdeleshed er til gavn for forbyrderne. Derfor foreslår man så en række kompenserende foranstaltninger for at

dæmme op for de ulemper, som man ved fri passage over grænserne og manglende grænsekontrol i det hele taget vil skabe.

Men lad os lige først en gang mere tænke over målet her med at fjerne grænsekontrollen: Er det egentlig rigtigt? Efter Dansk Folkepartis opfattelse bestemt nej. Og der er flere, der er enige med Dansk Folkeparti i den analyse og i den konklusion, vi foretager.

Går vi tilbage til sidste sommer, så holdt G7-landene et af de møder, de jo så ofte holder, og temaet for mødet var bekæmpelse af terrorisme. De udarbejdede en 25-punkts-plan for, hvordan de ville anbefale landene i hele verden at bekæmpe terrorisme. Et af punkterne i denne her 25-punkts-plan var en anbefaling af, at man forstærkede grænsekontrollen – altså nøjagtig det modsatte af, hvad der foreslås med Schengenkonventionen.

Men ikke bare G7-landene har været enige med Dansk Folkeparti, næ, det har Socialdemokratiet da også været, i hvert fald hvis man skal se på Socialdemokratiets repræsentanter i Europa-Parlamentet.

Så sent som i oktober sidste år skulle man i Europa-Parlamentet diskutere og stemme om 3 betænkninger om afskaffelse af personkontrol ved de indre grænser og retten til at rejse inden for EU, som det så fint hedder. Og da man har afstemningen, udtaler den danske socialdemokratiske gruppe, at den ikke finder, tiden er moden til at ophæve personkontrollen ved EU's indre grænser.

Uanset hensynet til det indre markeds gennemførelse bliver man nødt til at tage problemerne med narkotika- og våbensmugling dybt alvorligt, hedder det videre i stemmeforklaringen. Disse problemer er ikke blevet mindre på grund af det indre marked, og kun en effektiv personkontrol ved grænserne giver os en rimelig chance for at komme denne form for kriminalitet til livs. Derfor kan den ikke undværes, før problemerne er løst, lyder stemmeforklaringen fra de tre socialdemokrater. Det er da interessant læsning. Det var i oktober 1996.

Jeg ved godt, og det kunne man også følge i den offentlige debat efterfølgende, at de danske socialdemokrater, som er bosiddende og arbejder her i Danmark, blev meget oprørte og skyndte sig at forsøge at banke de socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet på plads, men ikke desto mindre tror jeg, der blev talt fra hjertet, da de tre socialdemokrater i Europa-Parlamentet i den her anledning sagde,